

Iwona Sobierajska

Małachowo, gm. Drobin, woj. płockie

Informator Archeologiczny : badania 9, 197-198

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

niono 4 półziemianki, 20 jam gospodarczych i odpadkowych oraz 11 palenisk otwartych. Rozrzut przestrzenny obiektów osady w Łobżanach jest w zakresie planigrafii analogiczny do reszty osad z tego okresu czasu na Pomorzu Zachodnim. Zabudowa przestrzenna osady w Łobżanach charakteryzuje się gniazdowym rozplanowaniem zabudowy, podłużno-owalnym lub okrągłym kształtem obiektów, nieckowato zagłębionych w podłoże. Dłuższa oś obiektów mieszkalnych orientowana jest na linii wschód-zachód. Wielkość obiektów mieszkalnych dość różna: od 3 x 2; 3 x 2,5; 3,5 x 2,5 do 5,5 x 2,3 m. Maksymalna głębokość ciemnoczarnego i czarnego wypełniska nie przekraczała 60 cm miąższości. Wewnątrz wypełnisk obok ruchomego materiału zabytkowego wystąpiły słabo zachowane kamienne konstrukcje palenisk, usytuowane w części centralnej obiektów. Ruchomy materiał zabytkowy stanowi ceramika ręcznie lepiona, wykonana bez pomocy koła garncarskiego o gładkiej lub chropowatej powierzchni zewnętrznej. Około 10-15 % materiałów ceramicznych jest zdobionych ornamentem.

Pozostały inwentarz ruchomy osady reprezentują: półfabrykat żarna kamiennego o średnicy 40-42 cm i grubości 18-18,5 cm z częściowo obustronnie nawierconym otworem, 5 oselek kamiennych, 2 przęśliki gliniane, 5 kamiennych, 4 noże, 2 szydła oraz 1 igła wykonana z żelaza.

MAŁACHOWO, gm. Drobín
woj. łódzkie

Muzeum Mazowieckie w Płocku

Badania prowadziła mgr Iwona Sobierajska.
Finansowało Muzeum Mazowieckie w Płocku.
Drugi sezon badań. Cmentarzysko wczesno-
średniowieczne, szkieletowe /XI-XII wiek/.

Przebadano około 0,6 ara w centralnej i południowej części cmentarzyska. Odsłonięto 6 grobów szkieletowych wczesnośredniowiecznych i 1 grób ciałopalny kloszowy, który został zniszczony przez obstawę jednego z grobów wczesnośredniowiecznych. Pochówki orientowane są po osi zachód-wschód. Szkielety zachowały się w bardzo złym stanie. Zmarłych układano na wznak, wyposażenie bardzo ubogie: noże żelazne /2 groby/, kabłączki skroniowe /2 groby/, nóż żelazny i osełka kamienna /1 grób/. W 1 grobie nie znaleziono wyposażenia. Pochówki były przykryte wielowarstwowym brukiem kamiennym, w trzech grobach wystąpiła obstawa z dużych kamieni.

Grób kloszowy był bardzo zniszczony, odkryto fragmenty klosza, popielnicy i misy przykrywającej popielnicę, między spalonymi kośćmi znaleziono stopiony drucik brązowy.

W wypełniku grobów szkieletowych znajdowano fragmenty spalonych kości i ceramikę pochodzącą ze zniszczonego cmentarzyska kultury grobów kloszowych.

Badania będą kontynuowane.

MAŁA NIESZAWA, gm. Toruń
Stanowisko 2

patrz
średniowiecze

MIODUSY - POKRZYWNE
gm. Pelejewo
woj. łomżyńskie

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadził mgr Krzysztof Burek. Finansował WKZ w Białymstoku. Drugi sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny.

Wyeksplorowano zachowaną wschodnią część kurhanu rozpoznanego wstępnie podczas prac w 1972 roku. Układ warstw potwierdził wstępne obserwacje. W części centralnej uchwycono wschodni skraj jądra kamiennego szerokości linii północ-południe około 220 cm i miąższości około 80 cm, wielowarstwowego, zbudowanego z kamieni o zróżnicowanych wielkościach /0-1 - 0,4 m/. Przestrzeń między kamieniami wypełniała żółto-szara glina, miejscami spieczona na kolor pomarańczowy, przemieszana z jasnym piaskiem; wystąpiły też tu nieciągłe smugi spalenizny, intensywniejsze w partii dolnej, drobne węgle drzewne, kilka nie tworzących skupień drobnych przepalonych kości, fragment z partii brzuscowej średniościennego naczynia z ornamentem płytkich żłobków dookólnych. Jądro kamienne od pierwotnego, gliniastego podłoża, oddzielała nieciągła warstewka jasnego piasku.

W części północno-wschodniej kurhanu, stwierdzono obecność bruku kamiennego zalegającego na poziomie pierwotnego gruntu. Składały się nań kamienie o zróżnicowanych wielkościach /od 0,1 - 0,5 m/ zalegające w układzie jedno lub dwuwarstwowym. Część centralna kurhanu, po zewnętrznej stronie jądra, była pozbawiona bruku. Był on skonstruowany nieregularnie /partie z kamieniami ułożonymi zwarcie, w rozrzuceniu, luki pozbawione kamieni/. Między kamieniami zaobserwowano w kilku miejscach nieznaczne smugi spalenizny i wkładki jasnego piasku.